

כאב, זיכרון ותקווה | חמוטל גורי

"אין חגים קבועים לנפש", אמרה סבתי עליה השלום, גילה גורי. משפט קצר בן ארבע מילים הטומן בחובו חוכמה והבנה עמוקה של הנפש האנושית, שאינה כפופה למחזוריות של לוח השנה. האימרה הזו של סבתי מקבלת משמעות מיוחדת בהקשר של המעבר בין יום הזיכרון ליום העצמאות; המעבר מהתייחדות עם זכר הנופלים לחגיגות של שמחת העצמאות והריבונות. זהו מעבר קשה, מפני שלנפש יש קצב משלה והיא אינה יכולה לכאוב או לשמוח על פי המחזוריות של השמש הזורחת ושוקעת.

[...]

"אנו חיים כל עוד חיים אלה הזוכרים אותנו" אמרה סבתי. הזיכרון הוא דרכנו להותיר את הנופלים עמנו, לשאת אותם אתנו. הזיכרון מעורר ביתר שאת את כאב האובדן, אך באותה נשימה הוא משמר את האהבה שרחשנו לאלה שהלכו מאתנו כרגש חי ופועם. השעה הזו מסמנת את המעבר מזיכרון לתקווה, מכאב האובדן להתרגשות החגיגות. הלב האנושי הוא השריר החזק מכולם. הכאב מאבן ומקפיא אותו, עד כי הוא חושב להישבר. השמחה, האהבה והתקווה מרחיבות את הלב עד אין גבול. במעמד ההבדלה הזה, אנו דורשים מלבנו להתכווץ בכאב הזיכרון ולהתרחב באהבה ובתקווה; במעמד ההבדלה הזה אנו מבקשים מלבנו להכיל בתוכו את המכאיב ואת המרחיב. הלב מסוגל לכך, אנו מסוגלים לכך, ומעמד ההבדלה הזה נועד לאפשר לנו כקהילה לעשות יחדיו את המעבר המורכב הזה. ברגעים הללו, במעמד ההבדלה בין קודש לקודש, אנו זוכרים את הנופלים ומתחייבים בפניהם לעשות כל אשר ביכולתנו כדי להבטיח כאן חיים של תקווה ושלום, חיים שהחמלה שורה עליהם.

חמוטל גורי, סטוריטלינג לשינוי חברתי

